

DE STAND VAN ZAKEN OP 31 JANUARI 2012

Na de verslagen, die u in december 2010 heeft kunnen lezen op onze website en die van vlak vóór het zomerreces van de Tweede Kamer, hierbij het vervolg van het "gebed zonder einde" over de Indische Kwestie.

Allereerst zal ik iets vertellen over de lopende contacten met de politici. Daarna deel ik graag met u een aantal artikelen, die ik de laatste tijd voor u heb mogen lezen. En tenslotte geef ik u graag een beschouwing over kritische geluiden, die wij veelvuldig om ons heen horen de laatste tijd.

Gesprekken met de Fractievoorzitters van de coalitiepartijen.

Wij kunnen het ons best voorstellen, dat u zich wel eens afvraagt of er nog wel iets gebeurt in politiek den Haag met de Indische Kwestie. Maar wij kunnen u verzekeren, dat de "radiostilte" door het Indisch Platform niet betekent, dat er niets door ons wordt ondernomen.

Wij hebben met name gesprekken gevoerd met de Fractievoorzitters van de coalitiepartijen van VVD, PVV en CDA.

De VVD Fractie leider in Tweede Kamer, Stef Blok, heeft zeer teleurstellend gereageerd door per brief nog eens, zonder meer te verklaren, dat met Het Gebaar de Indische Kwestie is afgedaan. Onvoorstelbaar, dat deze "Grote Leugen van Den Haag" door de VVD schaamteloos wordt herhaald, terwijl er vele en duidelijke discussies over hebben plaats gevonden de laatste jaren. Deze hadden op zijn minst een kritisch onderzoek gerechtvaardigd. Deze uitspraak van een toch "verstandige" partij stelde ons voor een groot raadsel! En wat een teleurstelling!

De Fractie leider in de Tweede Kamer voor de PVV, Geert Wilders, toonde in een zeer prettig en open gesprek veel begrip en sympathie voor onze zaak, maar moet zich principieel houden aan het Gedoogakkoord, waarbij de mogelijke financiële consequenties van de Indische Kwestie op dit moment tot onoverkomelijke bezwaren zouden leiden. Maar hij blijft op het vinkentouw zitten.

Het gesprek met de Fractie voorzitter van het CDA, de heer Sybrand van Haersma Buma, resulteerde in een brief, waarin hij stelt, dat ook hij het betreurt, dat de Indische Kwestie door het Parlement is gepolitiseerd en dat depolitisering slechts mogelijk is indien alle politieke partijen bereid zijn om in eendrachtigheid de Indische Kwestie te bespreken. Hij hoopt dat het CDA daar een constructieve rol kan spelen. En daar vertrouwen wij dan ook op.

Overigens was het interessant te vernemen uit de monden van alle drie de Fractievoorzitters, dat zij op een of andere wijze ook een deel familiegeschiedenis in het voormalig Nederlands Indië hadden. Hopelijk werkt dat - al of niet bewust - in het voordeel van de Indische kwestie.

Niet het Parlement, maar de Staatssecretaris van VWS, mevrouw drs. Marlies L.L.E. Veldhuijzen- van Zanten Hyllner, heeft de Indische Kwestie gepolitiseerd.

Want de Staatssecretaris heeft door de motie van Pia Dijkstra van D'66, in de Tweede Kamer te ontraden eigenlijk een begin gemaakt met de politisering van de Indische Kwestie. *[u weet wel, die Staatssecretaris die onlangs letterlijk -met een woest gebaar- de mond probeerde te snoeren van de voorzitter van de Vaste Commissie VWS, mevrouw Pauline Smeets].*

Waarom willen wij als IP een politisering vermijden? Omdat wij anders politieke schermutselingen kunnen krijgen, waarbij de politieke partijen over de ruggen van de Oorlogsgetroffenen hun voordeel proberen te halen. Dat zou zeer onkies en ongewenst zijn.

Internationaal is het gebruikelijk, dat dergelijke materie ook boven de belangen van politieke partijen verheven blijft.

De Vaste Kamercommissie VWS.

Verder houden wij de vinger aan de pols door regelmatige contacten te onderhouden met de leden van de Vaste Kamercommissie van VWS. Daarbij mag vermeld worden, dat wij bij de oppositiepartijen over het algemeen ook veel begrip en sympathie ervaren voor de Indische Kwestie. In ieder geval meer dan voldoende om optimistisch te zijn over hun wil om op den duur - bij betere economische omstandigheden - samen tot een redelijke oplossing te komen. Wij kunnen in dit stadium niet te veel openbaren van de gesprekken die plaats vinden, omdat deze een vertrouwelijk karakter hebben. Wij mogen het vertrouwen dat in ons wordt gesteld in die gesprekken niet beschamen. Maar wij kunnen u wel melden, dat er enkele personen in de Commissie zitten, zoals Angeline Eijssink van de PvdA, Pia Dijkstra van D'66 en Henk van Gerven van de PSP die zeer begaan zijn met de Indische Kwestie en die wij achten bereid te zullen zijn om op een bepaald moment hun nek voor ons uit te steken. Zonder daarbij iets ten nadele van hun collega's te willen suggereren.

Want daar gaat het om: WAAR EEN WIL IS, IS EEN WEG.

En als er één troosteloze conclusie is, waartoe je komt na het lezen van de NIOD rapporten dan is wel: WAAR GEEN WIL IS, IS GEEN WEG.

Wij moeten de politieke besluitvormers kunnen overtuigen van de onontkoombare noodzaak, dat de Indische Kwestie op een waardige en redelijke wijze wordt afgesloten.

Overig -vertrouwelijk- ambtelijk overleg met VWS

Het gaat hier over de volgende vier onderwerpen: 1: de wens om een gekwalificeerde zetel te krijgen in het bestuur van de Stichting Herdenking 4 en 5 Mei. 2: Een betere voorlichting op de Middelbare Scholen over de geschiedenis van het voormalig N.O. Indië, met name van vóór, tijdens en ná de Tweede Wereldoorlog. 3: Betere expositiemogelijkheden in het Indisch Herinnering Centrum op Bronbeek. 4: Een correcte toepassing van de Vlaginstructie bij de Rijksgebouwen op 15 augustus. Zaken, die al een tijdje lopen, naast de grote zaak van de Indische Kwestie.

Het lezen meer dan de moeite waard.

Als bestuurslid houd ik een aantal Nieuwsbladen bij van de verschillende stichtingen en organisaties. Ik wil graag verwijzen naar een aantal interessante artikelen, die ik aantrof. Overigens kan ik u van harte aanraden om deze bladen te lezen, die vaak uitstekende verslagen maken van voor de Indische Gemeenschap relevante onderwerpen. Of beter nog: abonneer u!

Nieuws Magazine van de Stichting Japanse Ereschulden van december 2010.

Jan van Wagtenonk, de voorzitter van JES, beschrijft op pagina 3, dat "de heer J.K. Wiebenga van de Stichting 15 Augustus 1945 in zijn openingswoord op de Herdenking in 2011 de ruimte en overtuiging vond dat het boek van de Indische Kwestie niet door de Regering gesloten kan worden. Ook de voorzitter van de Tweede Kamer, mevrouw Gerdi Verbeet is die mening toegedaan".
 "De eis van erkenning en excuses is een morele regeringsverantwoordelijkheid, die niet verjaart. Hoe ongemakkelijk de financiële tegemoetkoming daarvan voor de huidige regering ook is. De Nederlander uit voormalig Nederlands-Indië kan niet altijd kind van de rekening blijven" [het thema van de reizende tentoonstelling van JES]

Op pagina 6 en 7 plaatst Herman Bussemaker, de voorzitter van het Indisch Platform, de Indische Kwestie in een historisch perspectief tegen de achtergrond van het thema “Zeventig jaar na Pearl-Harbor”.

Op pagina 16 en 17 staat de voordracht, die Theodor Holman heeft uitgesproken op 15 augustus 2011 bij het Indisch Monument, gebaseerd op zijn persoonlijke ervaringen en herinneringen en nu in zijn rol als grootvader van de “vierde generatie”. Zijn relaas heeft veel indruk gemaakt en bewondering gewekt bij de toehoorders.

BEGO-CONTACT van december 2011.

Freddie Cochius, de onvermoeibare voorzitter, schrijft op pagina 6 een commentaar op de zaak Rawa Gedeh. “De Nederlandse regering heeft voor deze afschuwelijke moordpartij door Nederlandse militairen haar excuses aangeboden. De direct betrokken nabestaanden ontvingen tevens € 20.000,- als genoegdoening voor het aangedane leed”.

“Wij gunnen deze weduwen die nu over de tachtig en negentig jaar oud zijn hun compensatie van harte. Onrecht dient hersteld te worden, waar en voor zover dit mogelijk is”.

“Bij ons rijst echter ook de vraag of de republiek Indonesië nu bereid is, over de brug te komen. We denken dan met name aan excuses voor niet in het gevecht gedode Nederlandse militairen en burgers die tevens onderhevig waren aan martelingen door Indonesiërs. Bij de burgers denken we vooral aan degenen die tijdens de Bersiap periode werden vermoord en getjingtjand en vervolgens in de kali werden gegooid. Hierover heerst in Nederland een oorverdovende stilte. Wie van onze jonge Nederlandse nabestaanden neemt deze onverkwikkelijke zaak ter afdoening op zich? “

Hans Goedkoop schrijft op pagina 15 over de 24ste Herdenking Jongenskampen :”De afgelopen jaren hebben sprekers hier vaak de bezorgde vraag gesteld hoe vaak deze herdenking nog zou zijn. Wat moest een nieuwe generatie er nog mee, hoe groot was de kans dat die nog warm zou lopen voor al die ellende, al die tijd geleden?

“Liepen vorig jaar al jongeren mee in het bestuur van de Commissie Herdenking Jongenskampen, dit jaar hebben de jongeren het definitief overgenomen van de jongens van toen”.

“Over dat kleine wonder van dit jaar wil ik hier graag iets zeggen”.

Mevrouw Bruinvels-Bakker vertelt op de herdenking Vrouwenkampen op 25 augustus 2010 over hoe ze na de oorlog ontdekte, dat “de familieleden van haar moeders joodse familieleden in Nederland waren gestorven; haar vader in zijn eigen huis, haar moeder in de onderduik in Zeist en de andere tantes, ooms, neven, nichten, achterneefjes en nichtjes in Auschwitz en Sobibor.” Interessant om te lezen wat dit voor discussies opleverde.

Zij eindigt haar relaas wrang, maar ook met een vleugje optimisme.

“Binnenkort zijn er geen ooggetuigen meer. Maar de kinderen zijn er nog, de ‘tweede generatie’. U ziet ze hier ook staan. Zij voelen pijn, maar weten niet altijd waarom. Zij zijn talrijker, zij zijn met veel meer. Zij verheffen nu hun stem”.

Op pagina 21 geeft Yvonne van Genugten, directeur Indisch Herinneringscentrum, een interessant beeld van de ontwikkeling van de verschillende herdenkingen. Ook zij maakt melding van: “Het is het bestuur van deze herdenking gelukt om, naast de eerste generatie, ook navolgende generaties erbij te betrekken. Zij zijn daar goed in geslaagd”.

Het is opvallend, dat zowel bij de herdenkingen van de Jongenskampen als van de Vrouwenkampen en Birma-Siam/ Pakan-Baroe spoorweg, de nieuwe generaties van zich laten horen. "Waarvan akte!", dat voor de politici die dit lezen. Want samen zijn we wel anderhalf miljoen sterk!

En op pagina 23 stelt Leo Theo Neijenhuijs de vraag: "Waren de Politionele Acties in het voormalig Nederlands Indië noodzakelijk?" In een zeer interessant betoog bevestigt hij deze vraag. Hij duidt met name op het feit, dat wij allen eigenlijk te vroeg zijn vrijgelaten." Volgens een geheime Japanse legerorder door keizer Hirohito [*u weet wel, die man die later bij ons op een gezelligheidsbezoekje in Nederland kwam*], gaf opdracht aan alle commandanten van de Japanse concentratiekampen om bij een Geallieerde invasie ALLE gevangenen om het leven te brengen. De datum van deze massamoord was gepland op 26 augustus 1945.....maar uiteindelijk werd besloten om het einde van de oorlog te bespoedigen door het werpen van twee atoombommen, die op 6 augustus Hiroshima, en 9 augustus 1945 Nagasaki troffen. Japan capituleerde hierdoor op 15 augustus 1945 en direct vanaf die datum werd door de geallieerden opdracht gegeven om alle gevangenen vrij te laten. Echter, op 17 augustus 1945 kondigden de Indonesische nationalisten Soekarno en Hatta de onafhankelijkheid af. En vanaf dat moment begon feitelijk de Bersiap periode en daarmee de chaos". "hun veiligheid kon alleen door de inzet van militairen min of meer gegarandeerd worden". Het economisch belang wordt genoemd als de tweede reden om tot militaire acties te komen.

NB: Toch een waardevolle oogst van artikelen in BEGO-CONTACT, nietwaar?
tel. 033-468 12 52. Sportlaan 151, 3135 GT Vlaardingen. Email: contactredactie@gmail.co.

Gelezen in de Volkskrant van 4 januari 2012.

"Tijd voor excuses Nederlands houding Jodenvervolgning"

"Gerrit Zalm en Els Borst [*beiden zeer welbekend bij de Indische Gemeenschap!*] vinden dat ons land excuses zou moeten maken voor de slappe houding van de regering in ballingschap ten opzichte van de Jodenvervolgning in de Tweede Wereldoorlog. Dat stellen de oud-ministers in het boek 'Judging The Netherlands' van Manfred Gerstenfeld, weet de Pers. De twee waren in 2000 betrokken bij de onderhandelingen over de compensatie van geroofde Joodse tegoeden. De regering-Kok sprak toen wel een "spijtbetuijing" uit over hoe de Joden na de oorlog zijn behandeld. "Ik zou geen moeite hebben gehad om excuses daarvoor aan te bieden", zegt Zalm. Borst zou "zonder aarzeling excuses hebben aangeboden". Ook voor 'de houding van onze regering in oorlogstijd'. Volgens Borst "weten we nu dat de Jodenvervolgning koningin Wilhelmina weinig bezighield".

Ook Geert Wilders pleit voor excuses. De PVV wil dat de regering alsnog excuses aanbiedt voor de 'passieve houding' van de Nederlandse regering in ballingschap ten aanzien van de Jodenvervolgning in de Tweede Wereldoorlog, zo liet Wilders vanochtend weten".

NB: Met respect voor het thema laat ik u met uw eigen - wellicht zeer pijnlijke - gedachten.

Brieven.

Ik wil hierbij hartelijk dank zeggen voor de brieven, die ik als reactie op mijn vorige verslagen heb ontvangen. Ik ben gesterkt door de waarderende woorden voor ons werk en het doet je goed als mensen zeggen dankbaar te zijn, dat er nog voor hun belangen wordt geknokt.

De heer W.van W. uit Australië had enkele vragen:

Vraag 1." Waar kwam het geld voor Het Gebaar vandaan?"

Antwoord: Toen er uit de zogenaamde S.O.T.O. onderzoeken bleek, dat er nog veel psychische problemen bestonden onder de mensen, zowel in Europa als uit het voormalig N.O. Indië, die na de oorlog in Nederland terugkeerden, heeft de regering een bedrag ter beschikking gesteld [dus uit de staatskas] ter compensatie van de kille en koele ontvangst na terugkeer in Nederland. Dat mondde voor ons uit in Het Gebaar.

Vraag 2. "Hebben de Japanse Autoriteiten toen der tijd aan de Nederlandse regering overmakingen gemaakt die het mogelijk maakten om Het Gebaar te verwezenlijken?"

Antwoord: Neen, de Japanse regering heeft daar geen cent aan bijgedragen. De Nederlandse belastingbetaler heeft dat betaald.

Vraag 3: "De Nederlandse Belastingbetaler is toch niet schuldig wat betreft de ervaringen ondergaan bij de slachtoffers in de Jappenkampen?"

Antwoord: Bij de Japanners konden wij niet claimen, omdat de Geallieerden bij het Vredesverdrag van San Francisco met Japan in 1951, Japan hebben gevrijwaard van betalingen. Japan moest sterk worden gemaakt tegen het toen opkomende Communisme in Zuid Oost Azië. Alle geallieerden hebben daarna zelf hun eigen burgers hun achterstallige salarissen uitbetaald, plus de geleden oorlogsschade. En veel later is daar nog eens een behoorlijk bedrag aan Smartengeld uitbetaald. De Nederlandse regering heeft ons laten barsten. Zij droeg de betalingsverplichting bij de Soevereiniteitsoverdracht over aan de Republiek Indonesië, terwijl zij heel goed wist, dat deze nooit bereid en in staat zou zijn deze betalingen uit te keren. Zij heeft ook daarna nooit enige moeite gedaan om aan haar morele plicht te voldoen en na te gaan of de overeenkomst wel echt werd uitgevoerd. Van enig Smartengeld is helemaal nooit sprake geweest.

Het enige waar het Indisch Platform zich voor inspant is de betaling van de achterstallige salarissen voor militairen en ambtenaren na 41 maanden concentratiekampen, en compensatie voor het verlies van bijna alle bezittingen. Iets wat alle geallieerden over de hele wereld hebben gedaan. Nederland is het enige land ter wereld, dat deze schanddaad heeft durven uitvoeren ! *[Het land, dat zo prat gaat als internationaal centrum voor Recht en Rechtvaardigheid !*

Mrs. M.B. uit Australië

"Ingesloten is een cheque van \$40,- voor SVJ. Het is een donatie voor de pogingen om rechtvaardigheid te krijgen voor wat wij hebben moeten doorstaan in die vreselijke kampen in Java als onschuldige mensen en alles was afgenomen.

GEEF DE MOED NIET OP! "

Verwijderd: ¶

Met opmaak: Engels (Groot-Brittannië)

Verwijderd: de USA, ¶

Met opmaak: Engels (Groot-Brittannië)

Dhr R.A. uit A.

"Wat een enorm openhartig verslag staat erin over het m.i. niet ophoudend 'gekissebis' over een zeer emotionele gang van zaken waarover u, ook voor mij op het 'vinkentouw' blijft zitten".

"en ben ik van mening dat hij [*Herman Bussemaker*] niet alleen integer is over de materie maar ook heel veel kennis/expertise bezit over achtergrond en geschiedenis over hetgeen uw Stichting behartigt, zich voor inzet, etc. "

"Ik heb twee acceptgiro's à € 20,- verstuurd voor Uw stichting [*SVJ*], n.l. één nog voor het jaar 2010 en de tweede voor 2011".

De heer G.K. te H. in Engeland

"Uw overzicht d.d. Juli 2011 heeft op mij een diepe indruk gemaakt. Het heeft tot mij gesproken als een prachtig voorbeeld van klassieke Nederlandse vastberadenheid, in de stijl van admiraal Doorman:"Ik val aan, volg mij!"

Ik heb in het recente verleden 300 Euro overgemaakt [voor JES en SVJ] namens mijzelf, mijn vrouw en 6 van onze familieleden, waarvan er 3 overleden zijn en heb dat niet doorgezet, tot mijn schande.

Samenvattend in 5-6 regels: is het mogelijk mij 'uw meest recente observatie' door te geven., zodat ik daar, naar eer en geweten, op kan reageren [donatie]".

De heer A. L. te New Zealand

A. is een zeer trouwe schrijver naar zowel JES, SVJ als het IP. Hij heeft een ongelofelijk ingewikkeld en droevig verleden en worstelt daar continu mee. Daarbij vermengt hij zijn persoonlijke verdriet met allerlei politieke zaken, die in de Indische Gemeenschap spelen. Maar zijn openheid en tomeloze energie zijn werkelijk bewonderenswaardig. Hans Vogelsang heeft in overleg met A. besloten om op zijn website een verslag te maken van zijn laatste - zeer uitvoerige - brief. Het spreekt vanzelf dat dit met de grootst mogelijke discretie zal gebeuren.

Andere waardevolle publicisten binnen de Indische gemeenschap.

Op de eerste plaats mijn vriend Ferry Schwab, die onvermoeibaar en steeds maar beter zijn website ICMOnline ontwikkelt en uitdraagt. Ingewijden weten dat hij niet de meest puriteinse stylist is. Hij zegt de dingen, zoals hij die bedenkt en meent en met tomeloze energie bazuïnt hij zijn boodschappen door de Indische Gemeenschap. Waarbij de kracht van de boodschap wel eens ten koste gaat van de zuivere waarheid.

Maar ik weet, dat hij de Indische gemeenschap een zeer warm hart toedraagt en waar mogelijk zal hij ook de doelstellingen van het Indisch Platform ondersteunen.

Zijn kracht ligt ook in het volgen van allerlei nieuwe ontwikkelingen in de sociale media, waardoor hij in staat is om snel en intensief ook de jongere generaties te benaderen. Een doelgroep die van eminent belang is in onze machtspositie ten opzicht van de politiek.

In zijn versie van 21 januari 2012 publiceert hij een Jaarkalender van Pasar Malams in 2012. Wij wensen Ferry nog vele abonnees!

Dan hebben wij Hans Vogelsang, die eveneens met veel inventiviteit en doorzettingsvermogen er in is geslaagd om binnen 3 jaar de fantastische digitale Nieuwsbrief voor het Nederlands Indisch Cultureel Centrum in Den Haag te ontwikkelen met nu al een oplage van 4000 lezers. Hans is ook lid van de PR - commissie van het Indisch Platform en kan als zodanig nog veel nuttig werk doen voor de Indische gemeenschap.

Hans zal binnenkort starten met een handtekeningactie met het doel om 40.000 handtekeningen te verzamelen om namens het IP aan te bieden aan de Tweede Kamer. Wij kunnen zijn Nieuwsbrief van harte aanbevelen.

Tenslotte hierbij de tekst van de e-mail, die wij ontvingen van Elisabeth van Kampen.

Vele jaren hebben wij een zeer dankbaar gebruik kunnen maken van de uiterst interessante en relevante artikelen, die zij weer op de kop had weten te tikken. En die vaak van groot nut waren in onze studies en de voorbereiding van de besprekingen met de overheid.

Wij zijn haar, als Indische Gemeenschap, heel veel dank verschuldigd. Bedankt Liese!

“Beste mensen,

Vanaf 2000 zit ik achter mijn PC.

Ik ben idolaat op geschiedenis en ben er heel gelukkig mee dat men deze zomaar op Internet kan opzoeken, en er steeds dieper in kunt duiken.

Ik wilde alles over Indië opzoeken, daarna dook ik de Tweede Wereldoorlog in. Wat een hoop geschiedenis heb ik mogen vinden! Ik wilde iets van die kennis en berichten heel graag doorgeven aan mijn lotgenoten uit Indië.

Vooral ook het WWII nieuws uit Japan Times heb ik veel gebruikt. Helaas staat daar vandaag de dag bijna niets meer over de oorlog in.

Net als vele anderen nam ik op 1 januari 2012 een besluit:

“Ik ga stoppen met het doorsturen van al die berichten en verhalen”.

Vandaag stuurde ik dus mijn laatste berichtje!

Als ik de eer mag hebben iets te mogen opzoeken zal ik dat altijd doen.

Men hoeft het mij maar te vragen.

Demonstreren met ons allen voor de Japanse ambassade zal ik blijven doen tot ik dat absoluut niet meer kan.

Immers bamboe kun je wel buigen maar niet breken.

Tot a.s. dinsdag voor de Japanse ambassade in Den Haag.

Liese van Kampen”

TEN SLOTTE, een aantal persoonlijke en openhartige overwegingen:

Steeds meer hoor ik de kreet slaken: "Is het nu niet eindelijk eens tijd om een juridische procedure aan te spannen tegen de Staat?"

Hierover het volgende:

Het antwoord daarop is: een keihard NEE!

Maar SVJ heeft indertijd toch ook een conceptdagvaarding gemaakt en daar VWS mee benaderd?

Dat is zo, maar dat behoeft wel enige toelichting.

SVJ is bij nul moeten beginnen toen zij had besloten de regering te benaderen met een claim ter compensatie voor de niet uitbetaalde salarissen en voor de schade door het verlies van bijna alle bezittingen. Er is toen heel veel materiaal verzameld en geanalyseerd en tot bruikbare onderdelen omgebouwd als basis voor een gesprek met de regering.

Veel werk werd verzet door Lilian Sluiter, Gré Mosselman, Bruno Tideman en Jan de Jong.

En er was een zeer nuttige ondersteuning van - en vruchtbare samenwerking met -, onze juridisch adviseur.

Er werd besloten al het materiaal te condensereren tot een samenhangend, overtuigend en juridisch verantwoord document, dat op een later moment eventueel als startpunt voor een juridische procedure had kunnen dienen. Maar dat was in dat stadium nog lang geen optie.

Dat werd dus de beruchte ‘conceptdagvaarding’, waar - zoals achteraf bleek - vele personen in de Indische Gemeenschap en de politiek erg zenuwachtig van zijn geworden. En begrijpelijk, want zodra iemand formeel juridisch de overheid gaat benaderen, vallen alle contacten in de politiek volledig stil.

Maar dat wisten de mensen van SVJ natuurlijk ook wel. Het is nooit de bedoeling geweest om zo snel mogelijk als SVJ met de staat in een juridische strijd te geraken. Integendeel, die fase diende ten koste van alles zo lang mogelijk te worden vermeden.

Maar het doel was om het overleg met de regering in te gaan met een degelijke, overtuigende en juridisch verantwoorde argumentatie. En de conceptdagvaarding bleek daarvoor de beste vorm.

Een juridische procedure is werkelijk het allerlaatste redmiddel dat je nog ter beschikking staat. Het is een noodgreep, nadat alle middelen van overleg en keihard onderhandelen - en zelfs gepaard gaande met publieke acties - hebben gefaald en zijn uitgeput. Dan is het: Alles of niets!

Want op dat moment gebeuren er allerlei nare dingen. Alle contacten met politici worden bevroren. Je raakt je politieke vrienden kwijt, die je zelfs in dat stadium nog had. Wèg alle goodwill, die in jarenlange noeste arbeid werd opgebouwd.

En je gaat een periode in, die niet leuk is. Het kost heel veel geld, waarschijnlijk meer dan wij ons kunnen veroorloven, en het gaat heel veel tijd kosten. Het is duidelijk, dat de Staat in geld en tijd altijd aan het langste eindje zal trekken.

Maar SVJ is nooit zover kunnen komen, omdat zoals u wellicht nog weet, het bestuur door VWS op een onbeschofte wijze via de achterdeur op straat werd gezet met de boodschap: “sluit u maar aan bij het Indisch Platform, het enige officiële overlegorgaan met de Indische Gemeenschap”. Terwijl overigens een jaar tevoren het bestuur van SVJ was beloofd, dat er een gesprek met de Staatssecretaris zou worden gearrangeerd, zodra SVJ met een degelijk stuk op tafel zou komen. Dat was natuurlijk onze betekenis van die conceptdagvaarding!

Ik bespaar u de ontwikkelingen die daarna volgden. Zij staan overigens beschreven in eerdere SVJ verslagen. Maar die kwamen er op neer dat SVJ zich inderdaad aansloot bij het IP.

En wij kunnen nu stellen, dat wij als SVJ een zeer substantiële en nuttige bijdrage aan het IP leveren. Onze vicevoorzitter Jan de Jong is lid van het Dagelijks bestuur van het IP en maakt tevens deel uit van de overlegdelegatie. En niet ongenoemd mag blijven de rol van de SVJ adviseur Ton te Meij. Hij verbaast iedereen met zijn kunst om met de moeilijkst benaderbare personen toch afspraken te kunnen maken. Hij heeft vele waardevolle deuren voor het IP in politiek Den Haag geopend. Ook bij politici wordt hij gewaardeerd voor zijn integere, sympathieke, maar toch vasthoudende manier van werken in de Haagse wandelgangen.

En dat dan als iemand, zonder enige Indische ‘roots’, maar wel met een gouden vrijwilligershart op de juiste plaats. Hij beschouwt deze activiteiten als een investering in zijn levensideaal om op te komen voor gerechtigheid.

Even weer terug naar de dag van vandaag.

De samenwerking binnen het IP verloopt goed. En heel langzaam, maar wel gestaag, krijgen wij onder de politici meer kennis en inzicht, maar ook begrip en sympathie voor de Indische Kwestie. En dit kost gewoonweg heel veel tijd en moeite. U moet zich realiseren dat de meeste politici pas kort geleden met de Indische Kwestie te maken hebben gekregen.

Sommigen pas na de laatste kabinetwisseling. En dat tussen de tassen vol dossiers door, die zij iedere keer mee naar huis moeten nemen. En wij hebben zelf kunnen ervaren hoe verschrikkelijk ingewikkeld onze zaak eigenlijk wel is.

Maar al die goodwill kan helaas niet op tegen de gigantische economische problemen waar deze regering voor staat. Dat begrijpen wij zelf natuurlijk ook wel terdege.

Dus wij moeten geduldig kunnen zijn, onze tijd komt echt nog wel.

En wellicht dat creatieve constructies gevonden kunnen worden om onze claims op een rechtvaardige en redelijke manier haalbaar en betaalbaar te maken over een langere periode.

Maar voorlopig zijn we nog niet zo ver.

Wij moeten in dit stadium proberen om tussen al het politieke geweld van deze jaren de Indische Kwestie op de politieke agenda te houden in Den Haag.

Het was toch al heel veelzeggend, dat zelfs een objectief onderzoek door een commissie van wijzen over de reikwijdte van Het Gebaar in de Tweede Kamer werd afgewezen, simpelweg omdat men bang is, dat er eventueel wel eens een soort van financiële claim op tafel zou kunnen komen.

Kortom, wij zijn nog lang niet aan het einde van ons Latijn wat betreft het bewerken van de politici in Den Haag. Naast het behoud van onze reeds verworven positie, blijven wij werken aan een verdere versterking van onze politieke winst. Al gaat dat ‘slakkenlangzaam’.

En voorlopig doen wij dat met veel geduld en op een zo constructief mogelijke wijze. En het zou wel eens kunnen, dat wij in de toekomst helaas gedwongen zullen worden om meer agressieve methoden toe te passen om de zaak in beweging te krijgen. Hoe moeilijk dit ook zal zijn en hoe zeer wij dat ook zelf zouden betreuren.

En mocht zelfs die vervelende weg ook geen uitweg meer kunnen bieden, dan pas komt, als allerlaatste redmiddel en noodgreep, een eventuele juridische aanpak aan de orde. Het spreekt vanzelf dat, zelfs zeer bij de Indische Kwestie betrokken personen, die ons [al jaren] op de voet volgen, ons regelmatig onder druk zetten om toch maar die laatste fatale stap te nemen. ‘Fataal’ zou het namelijk zijn in het huidige stadium. Overigens kunnen wij natuurlijk niemand tegenhouden, die op dit gebied wat ‘verkenkend onderzoek’ pleegt. Maar ik hoop mede namens de andere delegatieleden duidelijk te hebben gemaakt, dat wat ons betreft deze fase nog zeker niet is aangebroken.

De delegatie, die namens het Indisch Platform met de politici overleg pleegt, heeft nog steeds groot vertrouwen in de personen, die in de Tweede Kamer uiteindelijk gezamenlijk de macht hebben in dit land.

Wij hopen als bestuur van de Stichting Vervolgingslachtoffers Jappenkamp, SVJ, dat wij u hierbij weer voldoende inzicht hebben geven in de ontwikkelingen rond de Indische Kwestie en dat ook u met ons het geduld en het doordouwvermogen kunt opbrengen om onze strijd met volle moed voort te zetten.

WIJ VRAGEN U:

1. Blijf er over praten met mensen uit uw omgeving.
2. Probeer andere ‘lotgenoten’ te mobiliseren om zich aan te sluiten, bij SVJ, JES of zelfs bij het IP, waar je je tegenwoordig ook als individueel lid kunt opgeven.
3. Schrijf een brief aan de Staatsecretaris van VWS, waarvan u bijgaand een voorbeeld aantreft.
4. Probeer personen in uw omgeving, die mogelijk invloed hebben op de meningsvorming in pers of politiek te overtuigen van de ernst van onze zaak.
5. Reageer positief, wanneer wij in de naaste toekomst een beroep op u zouden doen om tot gezamenlijke acties over te gaan.
6. Blijf nog even geduldig en heb vertrouwen in ons, wij doen ons uiterste best.
7. Geloof in onze zaak. Gelijk hebben wij; nu moeten wij het nog krijgen!

Jan de Jong
Hilversum, 1 Februari 2012

NB: Dit verslag is geschreven met het primaire doel de achterban van SVJ te informeren en te motiveren.

Met toestemming van het IP bestuur wordt dit artikel ook gepubliceerd op de website van het Indisch Platform. Met de nadrukkelijke toevoeging dat de inhoud de persoonlijke opinie vertegenwoordigt van de schrijver.

